

Wegbewijzing

Paaltjes langs de weg, het pad of het voetspoor: een gele band of ring om een boomstronk. U kunt gewoon verder wandelen, wanneer u ring na ring blijft volgen.

Van richting veranderen: twee ringen – de ene onder de andere geplaatst – op dezelfde boomstronk.

Twee ringen tegenover elkaar geplaatst: Wandel er gewoon tussen door.

HET PAD DOOR HET WOOD

Achterin de tuin loopt een smal wandelpad dat langs de bergbeek voert.

Het voert u naar een overzicht van de “la Sciotte” vallei tegenover een gebied met berkenbomen, voordat dit pad zich opnieuw samenvoegt met diverse gemarkeerde paden, die doorlopen tot boven het niveau van de vallei.

Verwacht u vooral geen goed gemarkeerde paden, want soms loopt er maar een enkel pad, dat hooguit wordt vrijgehouden van braamstruiken en van kreupelhout.

Maar het schijnt dat het bos deze paden of sporen door de jaren heen in bescherming heeft genomen, zodat deze zo eenvoudige bospaden het ons mogelijk maken om “ondergedompeld” te zijn in de omringende bossen.

Wanneer u de achtertuin verlaat, wandelt u onmiddellijk de bossen in, terwijl u een poosje langs de bergbeek loopt. U bent nu klaar, en in staat om stap voor stap deze “verwilderde, ongerepte” omgeving binnen te gaan.

Probeer met uw voeten het contact met de ondergrond te voelen – tracht de tred van elke voetstap te waarderen. In elk seizoen is tijdens het wandelen het contact van uw voeten met de grond verschillend. Laat de melodie van de bergbeek uw bewustzijn binnen stromen – en misschien heeft u de kans om het lied van sommige inheemse vogels te beluisteren. Ervaar meer en meer de subtiele geuren van de lucht, die op hun beurt ook verschillend zijn tijdens de gang van de opeenvolgende seizoenen.

Daarna voert het pad naar rechts en loopt het woud boven de bergbeek in – en opnieuw volgt u de loop van het pad, maar dit keer langs de bovenzijde, tot u een plek bereikt, vanwaar u de laatste huizen van de Sciotte kunt zien, die deel uitmaken van het dorpje Allarmont. U kunt dan genieten van een groots uitzicht over de vallei van de Sciotte. U heeft nu een met berken bebost gebied bereikt, en dit terrein wordt opgesierd door een aantal bremstruiken en een grote dennenboom vlakbij.

Afhankelijk van het seizoen, heeft u een goed uitzicht op de vallei en het dorp, of, te midden van het gebladerte, kunt u de mooiste plekjes vinden: probeert u eens om het beste uitzicht te vinden op de vallei en op de berg – zowel van beneden als van boven af. Kijkt u eens hoe het “uit-zicht” zich weerspiegelt in uw “in-zicht”; Het uiterlijke overzicht en uw innerlijke overzicht – als een geïntegreerd totaal-beeld?

Mogelijk bevindt u zich op dit moment in het hart van het berkenbos, terwijl u van richting verandert, weg van het dorp. Hier kunt u de bergbeek achter u laten en, zonder dat het u een goed overzicht geeft, kunt u een soort wandelspoor volgen van de vallei van “la Plaine”. Aan uw linkerkant de bossen en aan uw rechterkant de vallei. Sommige van de geluiden van de moderne samenleving kunnen u nu

nog bereiken, zoals de twee kerkklokken (van Allermont en Bionville), en zij vormen het bewijs, dat u nog niet volledig verdwaald of verloren bent geraakt.

Inmiddels kunt u een meer open terrein aan uw rechter zijde hebben bereikt, vrij van bomen, maar gemarkeerd door enkele rotsige stenen en ontbindende boomstronken. In het midden van deze plek staat een kleine, fragiele meidoorn boom. Dit is een geschikte plek voor rustige beschouwingen, vredige bespiegelingen en voor een stil luisteren en kijken naar uw gevoelens: ervaart u a.u.b. eens hoe het is om door de natuur van het bos omarmd te worden! U bent hier volledig op uzelf, in de pure volheid van de natuur, maar toch niet zo ver weg van de beschaving.

U kunt nu het pad door het bos verder blijven volgen, via de gele wegmarteringen, want dit pad zit vol met allerlei bochten en kronkels.

Daarna komt u langs velden met bloemen, maar die moet u achter u laten om opnieuw uit te komen op het bospad, dat door de vallei loopt. Links van u voert het bospad diep in "la Sciotte" en gaat daar uiteindelijk zelfs aan voorbij; hier komt u dan andere gemarkeerde wegen, paden en sporen tegen, waarlangs u de "Cocquin" kunt bereiken. Aan dezelfde linker kant voert een smal bospad weer omlaag naar Allarmont, maar u moet echt opletten om het niet te missen.

Aan uw rechter zijde komt u al snel een ander gemarkeerd pad tegen, dat uitkomt op de weg die naar ons huis voert. U kunt dus ook via die weg terugkeren.

Wanneer u het pad verder volgt en de weg oversteekt, leiden de wegmarteringen u naar de bergtop van de Cocquin. U kunt dat pad volgen, maar ga niet te ver weg! Al heel gauw ziet u aan uw rechter zijde een ongemarkeerd pad, dat langs een water reservoir voert; aan het einde van dit pad bevinden zich afgesloten water bronnen. U kunt deze waterbronnen niet zien, maar u kunt ze wel horen.

U bent nu aangekomen in het hart van dit bosgebied, in een uithoek van deze bergachtige streek, die volledig ongerept, ongetemd is gebleven in diepe, serene stilte. De wegen en de valleien zijn nu ver weg. Maar wanneer u aandachtig luistert, dan kunt u het lied van de verborgen water bronnen horen en juist dat kan heel goed het moment bij uitstek zijn, waarin u uw luisterend gehoor verscherpt. Wat hoort u nu precies? Ja, natuurlijk de wateren, maar beluistert u ook het woud? En hoe resoneren deze beiden in uw diepste wezen?

U kunt naar dezelfde weg terugkeren door de gele markeringen te volgen, of een van de gemarkeerde routes te nemen, die terug leiden naar Allarmont en naar "het Lied van de Bergbeek"; maar dat hangt natuurlijk ook af van uw gedachte tijdsplanning.

Onze vijf zintuigen – gezichtsvermogen – gehoor – tastzin – reukzin - smaak – vertegenwoordigen een toegang tot de uiterlijke, objectieve wereld alsmede tot de innerlijke, subjectieve wereld. Zij stellen ons in staat om onze aanwezigheid in de wereld volledig te ervaren, ervan te genieten en om ons bewust te worden van de innerlijke weerklank ervan. Zij stellen ons in staat om ons verder en verder te ontwikkelen.

Onze eigenschap om te horen, te luisteren, ontwikkelt onze gevoeligheid in onze relatie met de diversiteit waarmee de natuur zichzelf manifesteert. Daardoor kunnen wij ons geweten verfijnen, als rechtvaardiging van onze aanwezigheid in de wereld.

Het gezichtsvermogen nodigt ons uit voor begripvolle waarneming, om vormen en kleuren te observeren, en om al deze informatie te verzamelen en om te zetten in een synthetische matrix. Hier kunnen we de subjectieve ontwikkeling van "visie" beschouwen als een innerlijke kwaliteit van kijken, van zien, in relatie tot het vermogen van visualiseren.

Het gehoor resoneert in ons hele wezen op verschillende niveaus, zodat we niet alleen met onze fysieke oren luisteren, maar ook met de totaliteit van ons lichaam. Dat nodigt ons uit om innerlijk, subjectief te luisteren, naar de stilte...

De tastzin is een middel tot (h)erkenning, dat de toegang opent tussen uiterlijke objectiviteit en innerlijke subjectiviteit. Dit ontwikkelt in onszelf het vermogen om sensitief, ontvankelijk aanwezig te zijn in onze menselijke omgeving.

De reukzin hangt samen met onze ademhaling, met de lucht die we inademen, met de alom aanwezige atmosfeer als een drager van geuren, en met de lucht die circuleert in onze lichamen.

Het smaak zintuig leidt ons van de eenvoudige uiterlijke aantrekkelijkheden van – “lekker of niet lekker” – tot de vermogens van het maken van verfijnd onderscheid, weloverwogen keuzes, totdat wij zelfs idealen en perfecties in onderscheidende beschouwing kunnen nemen.